

Kim Oanh

GIỌT TÌNH

(Viết cho tâm sự của một người bạn)

Một sự sống đang tượng hình trong Thy, giọt máu của Nguyên là kết tinh tình yêu sâu đậm. Và cũng là nguồn an ủi duy nhất trong cuộc đời nàng.

Sống trên đất Mỹ, một quốc gia rộng lớn, nhưng không có chỗ cho Thy trải nỗi lòng. Nàng đi giữa mọi người nhưng lại thiếu Nguyên, nàng sống không bằng chết nhưng nàng cũng phải sống trong hy vọng và chờ mong.

Khi chiến cuộc Việt Nam như dầu sôi lửa bỏng thì Nguyên bị động viên, anh xếp bút nghiên làm tròn nhiệm vụ của người trai, một người lính thật trẻ. Lòng tin yêu thủy chung đã kết nối mối tình cả hai, Thy đã trao trọn cuộc đời con gái cho Nguyên, như một ước hẹn trước phút chia tay.

Cuộc đời mỏng manh của người con gái rời xứ ra đi trong tình huống hỗn loạn của đất nước. Sống trong xã hội mới lạ, nỗi lòng xa quê như cơn gió giá buốt quất vào da thịt; nàng bước đi lầm lũi, âm thầm trong đơn độc. Nỗi đau cấu xé tâm

hòn làm trĩu nặng đôi vai, bụng nàng càng ngày càng nặng nề. Những nỗi nhọc nhằn làm nhẹ đi nỗi nhớ Nguyễn, giúp nàng quên niềm đau lưu lạc mỗi khi xoa nhẹ màn sống đang quấn quýt yêu thương. Nguyễn đâu hay, nàng đang mang một hình hài, một phần thân thể của chàng.

Thy không biết cách nào nàng có thể báo được tin vui này cùng Nguyễn. Thy đã cố gắng tìm tin tức Nguyễn nhưng hoàn toàn vô vọng.

Trong tình yêu, anh đã cho nàng biết bao nhiêu cái lần đầu. Lần đầu gặp anh vô tình trên đường đi học, anh bỏ vào giỏ xe đạp mini của nàng bản nhạc để tỏ lời làm quen. Lần đầu chàng xông xáo, nàng rộn rã; chàng vội vã, nàng ngập ngừng. Thế rồi cả hai cùng dừng lại một chữ yêu, nhưng lần sau cùng tình thắm, nghĩa mặn nồng trước lúc chia tay. Thy ngỡ đâu lần chia tay ấy thực sự là lần cuối cùng để rồi vĩnh viễn mất nhau.

Bé Vy lớn lên trong tình yêu thương trìu mến của Thy, vừa làm cha bao gồm vai trò làm mẹ. Nàng mang những yêu thương mặn nồng của Nguyễn đặt trọn cho con, vì đó là một phần sống, một hơi thở, một vị cứu tinh cho Thy lây lất qua ngày. Bé Vy càng lớn thì niềm vui dâng đầy, mang niềm an ủi, tặng cho Thy nhiều sức lực vươn lên trong cuộc đời hệ lụy, dần vật mãi không ngừng.

Những năm đầu Thy giấu mẹ ở quê nhà, vài năm... rồi chục năm. Thy không thể nào khóa lấp đành thú thật với mẹ. Thy biết mình vô cùng bất hiểu nhưng chỉ mong tình mẹ thương con sẽ tha thứ và cảm thông. Lòng mẹ bao la hơn biển cả. Những lá thư mẹ viết với ý tình thiết tha, mẹ an ủi vỗ về, dòng chữ nhoè nhoẹt Thy biết là mẹ đã tuôn không biết bao nước mắt vì nàng. Thy thổn thức: “Con bất hiểu quá mẹ ơi!”

Bé Vy đã biết hỏi những điều mà người lớn thường lo âu khi phải đối diện với vấn đề khó xử: “Ba con đâu hả mẹ?” Những lúc ấy Thy càng nhớ Nguyễn hơn, Nguyễn có hiểu nỗi lòng của nàng không?

Thy kể cho con nghe những ngày loạn lạc của đất nước, vì sao bà ngoại đưa mẹ ra đi, vì sao vợ lạc chồng, vì sao con mất cha... hầu như tất cả là hai chữ “vì sao?” Xót đau cả lòng, nhói tận tủy xương!

Vy không bé nhỏ nữa, càng lớn càng xinh, ngoan hiền và thông minh. Vy là dây leo bám vào thân cỏ thụ của mẹ mà lớn khôn từng ngày. Thy lại sống nhờ hơi ấm của dây leo. Những lúc nhìn con chăm chú học bài, Thy âm thầm rơi nước mắt.

Thuở học trò ngày xưa hiện đến trong Thy, những lần như thế thì hình ảnh Nguyên hiện ra trước mắt. Bao kỷ niệm, bao ân tình mãi mãi không nguôi cào xé tâm tư Thy.

Trên chuyến bay đường dài trở lại Việt Nam, Thy mệt nhoài thiếp đi. Vy giục mẹ thức giấc:

- Mẹ, tới Việt Nam rồi mẹ.

Nhìn qua cửa kính, một vùng ruộng đồng xanh từng ô vuông tiếp nối. Bỗng nhiên nước mắt Thy rơi... rơi ngọt ngào... làm Vy hốt hoảng.

- Sao vậy mẹ?

Thy vuốt tóc con giải thích:

- Mẹ cảm động vì thấy lại quê nhà, và nôn nao gặp ngoại. Thy chưa nói xong, Vy vúi cổ mẹ cướp lời:

- Và kỷ niệm một thời với ba con?

Thy dí tay vào trán con âu yếm:

- Con đúng là...

Vy hóm hỉnh:

- Là con của ba hả mẹ?

Thy bật cười, niềm vui trọn vẹn cùng con. Sanh ra và lớn lên ở Mỹ nhưng Vy mang trong người dòng máu Việt Nam thuần túy, tìm tòi học hỏi những gì liên hệ với quê hương. Chưa một lần gặp ngoại nhưng con bé y như rằng đã biết ngoại từ khi trong bụng mẹ.

Thy về đến nhà, không muốn đi đâu. Nhìn cảnh vật chung quanh nhà hoàn toàn thay đổi. Thy không còn nhận ra phố xá. Thành phố hoang tàn như lòng Thy lúc này. Thy trốn chạy kỷ niệm, con đường góc phố mà ngày xưa Nguyên và nàng đi mòn lỏi với những buổi chiều êm.

Suốt ngày Thy bên mẹ kể chuyện và nghe những ngày khổ đau cơ cực của mẹ. Thy sợ thời gian quá ngắn không đủ cho hai mẹ con Thy nói hết ngõ ngách của lòng.

Bé Vy thích thú nhìn xe xích lô, tham gia nô đùa cùng trẻ con trong xóm, cô bé đã hai mươi tuổi mà như con nít, trông

thật tức cười, ngây ngô quá đỗi. Thy cùng mẹ ngồi ngoài hàng hiên nhìn ra đường. Thy lại chợt nhớ đến ngày xưa, con đường này Nguyên đã bao lần đi qua, đi lại để tìm Thy. Đêm ngồi trong nhà học bài Thy nghe tiếng xe gắn máy quen thuộc của Nguyên từ từ ngừng lại... chỉ âm thầm trong bóng tối ngắm Thy qua song cửa sổ. Cảm nhận đó làm tim Thy vẫn còn thổn thức... xôn xao!

Vy đến bên bá cổ bà ngoại và mẹ, làm Thy hoàn hồn:

- Ngoại biết không, lần đầu con thấy nụ cười mẹ con tươi và đẹp nhất!

Ngoại tươi cười ôm lấy Vy:

- Ngoại biết, vì nụ cười đẹp nhất của mẹ con đã gắn lên môi con rồi.

Hai bà cháu ôm nhau thật hạnh phúc.

Vy tiếp tục nô đùa với trẻ nít. Bà cười cười trên khoé miệng móm móm xinh xinh bảo Thy:

- Con nhìn Vy xem, nó không khác con hồi trẻ một nét nào.

Thy cười, ngả đầu vào vai, đôi tay vòng ôm thân hình gầy gò của mẹ, nũng nịu:

- Vậy con đẹp hả mẹ?

Mẹ cười tự hào:

- Đương nhiên, con của mẹ mà, nhưng Vy có ai chưa con?

- Mẹ xem nó đây như trẻ con. Con trẻ bên ấy ngây thơ, khờ khạo lắm mẹ à.

Mẹ nhìn nghiêng đuôi mắt, cười:

- Vậy điểm này Vy khác con!

Thy vùi đầu vào lòng mẹ:

- Mẹ lại ngạo con nữa.

Mẹ vuốt tóc con, âu yếm tiếp lời:

- Con chết bầm! Bây giờ hơn bốn mươi tuổi, con lại ngây thơ bên mẹ.

Thy sống trọn vẹn những giây phút ấm nồng như đã mất đi hàng thế kỷ

- Con không được tin gì về ba con Vy sao con?

- Không mẹ à, chắc ảnh mất ngoài chiến trận. Thy cố dần tiếng nấc.

- Con không định đi thêm bước nữa sao con, đời còn dài, con còn quá trẻ?

- Có bé Vy cùng bước với con đũa rồi mẹ.

Thy nghe hơi thở mẹ kéo dài...

Bóng chiều buông xuống, hàng cây gòn cao vút đổ bóng dài
trông chơ vơ, héo hắt kéo theo nỗi ảm đạm trong tâm tư Thy.

Sáng nay hai bà cháu gọi xe xích lô đi chợ, khi về bằng
Honda ôm. Thy nghe mà lo lắng, đi xe ôm nhớ có gì thì khổ.
Vy trấn an mẹ:

- Không sao đâu mẹ, bác này chở cẩn thận lắm. Bà ngoại bảo
đi với mấy người lớn tuổi chạy xe kỹ hơn.

- Không sao đâu con, xe má đi kè một bên. Kệ mà, cho nó vui
ba ngày.

Được nước chiều chuộng của ngoại, ngày nào Vy cũng đi
chợ với bà, về kể tía lia:

- Mẹ biết không, bác hôm qua đưa con đi chợ và chở con về
đó mẹ. Tội nghiệp bác lắm mẹ ơi! Bác làm thầy giáo không đủ
ăn nên chạy xe thêm kiếm tiền đó mẹ.

Mẹ của Thy chắc lưỡi than thở tiếp:

- Con biết không ở đây là vậy; nhà nào có Việt Kiều về, xe họ
đến đậu trước nhà chờ, mình bao nguyên ngày là ngày ấy họ
đủ một ngày cơm.

- Bao nhiêu một cuộc xe hở mẹ?

- Hai ngàn đồng.

- Hai ngàn là bao nhiêu tiền Mỹ hả mẹ?

Vy nhanh nhẩu:

- Là 10 cents thôi.

- Thảm vậy sao mẹ?

- Mấy năm trở lại đây đỡ hơn trước rồi đó con.

Mỗi ngày Vy kể thêm những mẩu chuyện nhỏ từ vui đến buồn của người chạy xe ôm, mãi Thy cũng tò mò:

- Sao mà bi đát quá!

- Con biết không, trước kia cậu ấy là quân nhân, khi trở về gia đình cậu đi mất. Cậu dạy học thêm buổi tối, ban ngày chạy Honda ôm. Cậu ta dọn về trọ ở xóm này vài năm nay.

Vy hăng hái lên giọng:

- Bác dạy Anh văn đó nhe! Nhiều chữ tiếng Việt con bị bác biểu con nói tiếng Anh rồi bác dịch sang tiếng Việt dạy con đó. Mẹ ơi! Bác nói con xinh, dễ thương, ngoan nè... Hồi bác còn trẻ có một người bạn giống như con vậy. Bác hỏi mẹ có giống con không?

Thy phì cười:

- Con phải giống mẹ chứ sao mẹ giống con.

Bà ngoại khoác tay:

- Thôi thôi, đi ăn cơm, tối ngày con nhắc bác xe ôm hơn là nhắc ngoại rồi hé!

Vy chạy lại ôm bà nịnh hót:

- Con thương ngoại nhất, hơn mẹ nữa nè.

Con bé hôn lên má ngoại thật kêu.

- Mò tỏ bày, đúng là... nịnh giống mẹ con.

- Hôm nay ngoại nấu món gì hả ngoại?

- Ngoại cho mẹ con ăn canh bò ngót khoai lang nấu với cá lóc và cá bóng trứng kho tiêu nè.

Thy trầm trồ:

- Ngon quá mẹ ơi, trứng cá vàng anh, cảm ơn mẹ.

- Còn Vy, con thích cá trê nướng dầm nước mắm gừng chấm rau lang luộc nè.

- Hoan hô bà ngoại.

Thy nhắc con:

- Cảm ơn ngoại; con về đây quên hai tiếng ấy rồi há!

- Không phải quên đâu, con học tiếng mới “hoan hô” mà mẹ. Ở đây người ta nghe mình cảm ơn họ biết Việt kiều liền.

Mâm com rộn rã tiếng cười, Thy cảm nhận mẹ là nguồn vui sống trên đời không thể thiếu. Hai hôm nữa mẹ con Thy sẽ rời vòng tay thương yêu của mẹ. Nàng thấy lòng chùng xuống một nỗi buồn như ai cắt đứt từng khúc ruột.

Thy trở về với mẹ không bao lâu, nhưng nàng cảm thấy tinh thần thật thoải mái, cơ thể sung mãn như tiêm vào một liều thần dược, làm hồi sinh trái tim đã chết. Hơi thở nàng nhẹ nhàng như bông gòn vừa tách ra từ trái, bay bay theo gió. Tâm trí nàng thanh thoi vì thoát ra được những vướng bận của đời sống. Nàng tự hỏi: “Bao giờ mình mới thoát ra được những hệ lụy của cuộc đời do chính mình và xã hội tạo ra?”

Nắng chiều hanh vàng, chiếu lệch vào hiên nhà lá đơn sơ. Chút ánh vàng phủ lên sắc tím của những đóa hoa húng quế trong vườn. Thy nhắm mắt lại, thả hồn nương theo tiếng chuông chùa gần nhà ngân dài, trong gió chiều thoang thoang hương thơm của hoa quế và nàng chợt nhận ra đó là tiếng chuông của yêu thương đã đem đến cho Thy một giọt yêu ngọt ngào... Giọt tình đọng lại trong đời. Một bé Vy!

Kim Oanh

